



Iedereen schaamt zich wel eens. Maar wie zich zó verschrikkelijk schaamt dat hij zich op de wc verstopt en daar het liefst voor altijd wil blijven, zou wel eens in Hotel Tussentijd terecht kunnen komen.

Dat is precies wat de negenjarige Bibi, de twaalfjarige Melvin, de minister van Financiën en de deftige mevrouw Kokkeltoren van Franecker overkomt.

Wanneer zij zich uit schaamte op de wc verstoppert, belanden ze plotseling in het paradijselijke 'Hotel Tussentijd'. Daar mogen ze één dag en een nacht blijven om moed te verzamelen. Maar durven ze de volgende dag wel terug?



9 789025 750039

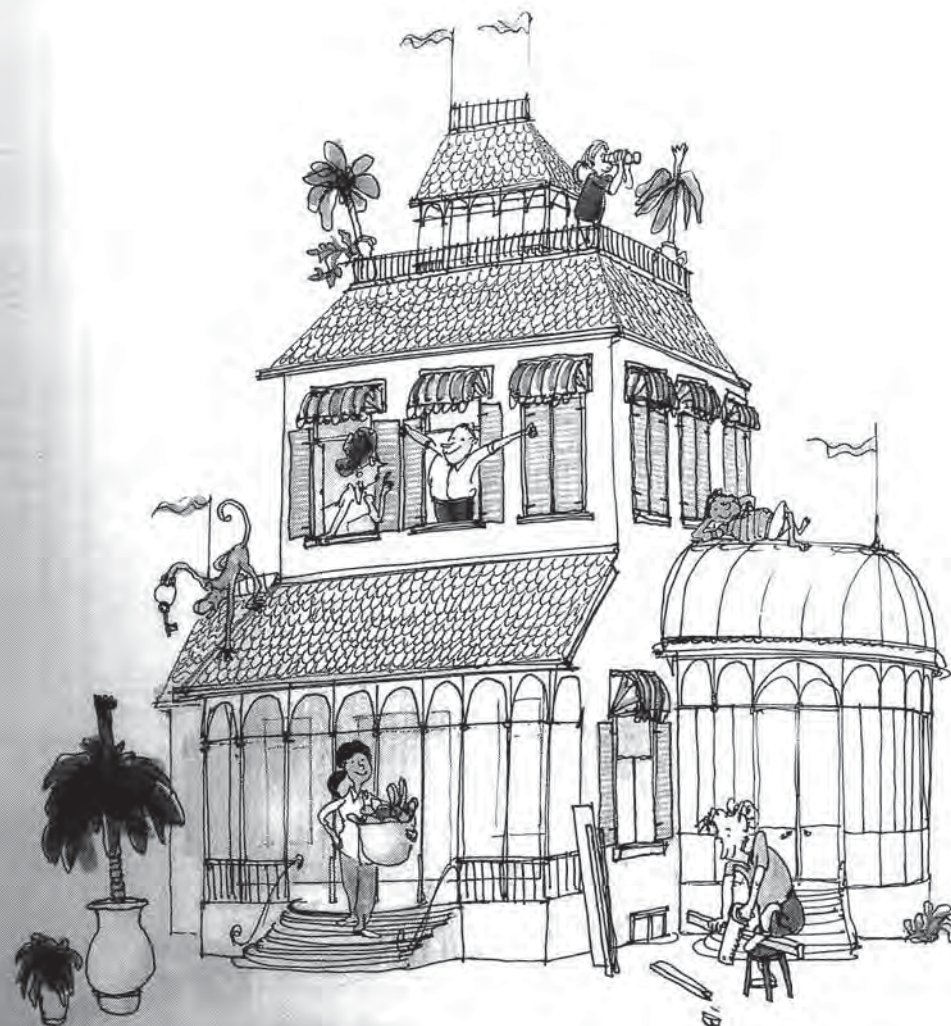
Lisa Boersen
Hotel Tussentijd

Gottmer

Lisa Boersen

Hotel Tussentijd

met tekeningen van Lars Deltrap



Gottmer

Jammer genoeg had Bibi geen astma – en wist ze ook niet hoe ze snel ergens astma van kon krijgen. Bibi zat verstopt op de wc en hield haar oor tegen de deur. Ze hoorde hoe haar moeder een kop thee inschonk voor de moeder van Anna.

‘Sorry voor de verhuisdozen,’ zei haar moeder. ‘De boekenkast is nog niet aangekomen. En het is ontzettend stoffig. Maar u begrijpt, mevrouw Peeters, met een verbouwing...’

‘Zeg maar Ineke,’ zei de moeder van Anna. ‘En zo’n verbouwing, ja, ik wéét wat een troep dat geeft. Maar als Bibi door dat stof nog meer last krijgt van haar astma, mag ze wel een keer bij ons blijven slapen.’



'Astma?' vroeg de moeder van Bibi verbaasd. 'Bibi?'

Verslagen ging Bibi op de deksel van de wc zitten en trok haar benen op. Had ze eindelijk een vriendin gemaakt en nu... Kon ze maar een kuil graven, een onderaardse gang vanuit de wc naar... naar ergens hier heel ver vandaan. Naar China. Of naar Australië. Ze konden best nog een keer verhuizen.

Opeens begon het licht op de wc te knipperen. Verbaasd keek Bibi omhoog. Het licht knipperde sneller en sneller – totdat het plotseling uitviel. Stil zat Bibi in het donker en hield haar adem in. Toen knipte het licht vanzelf weer aan. Maar... het witte licht was nu groen.

2.

'Excellentie, komt u? De persconferentie begint zo!'

De minister van Financiën was op de wc. Hij trok zijn stropdas recht en schraapte zijn keel. 'Ik kom eraan!' riep hij naar zijn secretaresse, juffrouw Smitsman.

'Er is ook een televisieploeg aanwezig!' riep ze nog.

De minister zuchtte. Wat had ze een lieve stem, juffrouw Smitsman. Hij vroeg zich af wat ze van hem zou denken. Nou ja, iedereen maakte wel eens fouten.

Hoewel... niet zulke grote.

Hij pakte de deurknop vast.

Eén, twee...

Nee.



Ik wil niet, dacht de minister. Ik blijf gewoon hier. Voor altijd. In deze wc. Hij stelde zich voor hoe hij een oud mannetje zou worden, hoe zijn haar steeds langer en grijzer zou worden. Hoe hij met de deurknop in zijn hand steeds krommer zou gaan staan.

Toen begon het licht op de wc te knipperen. Eerst langzaam, toen sneller, totdat het plotseling uitging en het helemaal donker was.

Wat gebeurt hier? dacht de minister, terwijl hij in het donker naar het lichtknopje zocht, maar het licht ging alweer aan. Alleen was het nu groen.

3.

Mevrouw Kokkeltoren van Franecker keek in de spiegel boven het fonteintje en poederde haar gezicht. Maar hoeveel poeder ze ook opdeed, haar gezicht bleef rood en gloeiend. Ik laat me nooit meer zien, dacht ze, terwijl ze wat wc-papier pakte en het onder de koude kraan hield. Met het natte wc-papier depte ze haar wangen, maar het gloeien bleef.

Mevrouw Kokkeltoren van Franecker voelde de tranen opkomen. Toen begon het licht op de wc te knipperen, steeds sneller, totdat het opeens uitviel.

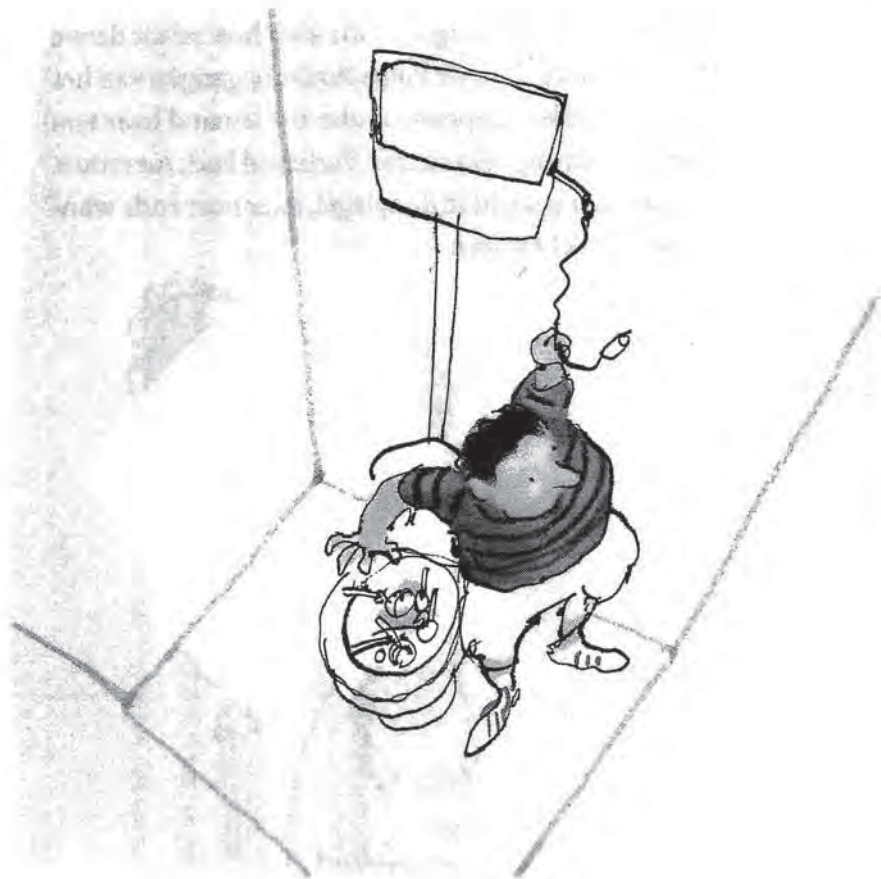
De elektriciteit is uitgevallen! dacht mevrouw Kokkeltoren van Franecker verheugd en even zag ze voor zich hoe ze uit de wc kon ontsnappen. Hoe ze door de lange donkere gangen van het restaurant naar buiten kon glippen zonder dat iemand haar zou zien. Maar het licht sprong alweer aan. Verbaasd keek mevrouw Kokkeltoren naar haar gezicht in de spiegel, naar haar rode wangen, die nu groen verlicht waren.



4.

Melvin propte drie spekkies tegelijk in zijn mond.

'Melvin, waar ben je?' hoorde hij Lydia roepen. Was ze hem gevolgd? Geschrokken keek hij in de zak met snoep. Nog vier spekkies, vijf lolly's en acht caramelo's. Hij slikte de spekkies door en deed er snel nog drie in zijn mond. De caramelo's stopte hij in zijn broekzak, maar de lolly's pasten er niet bij. Melvin deed de deksel van de wc omhoog, propte nog een spekkie in zijn mond en gooide de zak met lolly's leeg in de wc-pot. Hij trok door. De



lolly's bleven op de bodem liggen. Hij probeerde nog een keer door te trekken. Maar niks. De lolly's bleven liggen.

'Melvin, zit je op de wc? Voel je je wel goed?'

Melvin keek naar de lolly's. Hij hield zijn adem in.

'Melviiiiin!'

Maar Melvin verroerde zich niet. Ik blijf hier, dacht hij, de rest van de week. Totdat dit stomme kamp voorbij is.

'Melviiiiin! Melviiiiin!' Toen begon het licht te knippen. De stem van Lydia stierf weg. Melvin keek naar het peertje dat aan het plafond bungelde. En toen het licht na wat gesputter weer aanging, was het groen.